

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Μια επιτροπή από γυναίκες υπαλλήλους, μέλη του συλλόγου Ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ Τραπεζῶν παρουσιάστηκε στὸν κ. Ὑπουργὸ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ γιὰ τὸ διωγμὸ τῆς ἔργαζόμενης γυναίκας, τὴν ἀνισότητά τῶν ὅρων τῆς δουλειᾶς της καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση τῆς παντρεμένης υπαλλήλου ποὺ ἄρχισε καὶ ἔξακολουθεῖ νὰ ξαπλώνεται τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια. Δυστυχῶς ὁ κ. Ὑπουργὸς ἀπήντησε στὰ γυναικεῖα αὐτὰ αἰτήματα σχεδὸν χαριτολογώντας. Εἴμαστε τόσο πολὺ μαθημένες ἀπὸ τὴ διάθεση αὐτῆ τῶν διαφορῶν ἐπισημῶν, ὥστε νὰ τὴ χαρακτηρισίσομε. Μὰ αὐτὴ ἀκριβῶς πρέπει νὰ ξυπνήσει ὄχι μόνον σὲ μᾶς μὰ καὶ στὲς νέες ἀγωνίστριες τὴν ἀγανάχησή γιὰ τὴ σημερινή κατάσταση τῆς ἔργαζόμενης γυναίκας καὶ νὰ τὴς ὀπλίσει μὲ τὴ σταθερὴ ἀπόφασή νὰ τὴν ἀλλάξουν.

Οἱ ἀγῶνες κερδίζονται μὲ ἀδιάκοπη πάλη. Ἀπ' ἀφορμὴ τοῦ ἐπεισοδίου αὐτοῦ γράφηκαν πολλὰ στὸν τύπο, δυστυχῶς τὰ περισσότερα μὲ τὸ συντησιμὸν γλαφυρὸ ὕφος. Ἐντυχῶς ὅμως κινεῖται σήμερον σοβαρὴ ἐμφάνιση οἱ γυναῖκες δημοσιογράφοι καὶ εἶναι φυσικὸ νὰ αἰσθάνονται καὶ νὰ βλέπουν πᾶν γυναῖκα ποὺ νιώθουν τὴ προσβολὴ ποὺ γίνονται στὸ φῶλο τους. Παραθέτομε ἓνα χρονογράφημα σχετικὸ τῆς Λας Νίκου δημοσιευμένον στὴν ἐφημερίδα «Πρώτη».

«Εἶναι ἀξιοσέβαστες ἢ λίγες αὐτὲς Ἑλληνίδες ποὺ μάχονται στὴν Ἑλλάδα. Δὲν ἔχουν μοναχὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴς χίλιες δυὸ δυσκολίες ποὺ γνωρίζομε. Τὸ χειρότερο ἀπὸ ὅλα εἶναι ἡ εἰρωνία τῶν κυρίων Ἑλλήνων. Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν ὕπουργο—ἀκόμα καὶ τὸν τύπο—καὶ τέλος ὡς τὸν τελευταῖο Ρωμηὸ ποὺ ξαπλωμένος σὲ δυὸ καρέκλες πίνει τὸν καφέ του καὶ βρόσκει ἔξυπνο νὰ γελά μὲ τὴν δυστυχία τοῦ ἄλλου: «Δὲν βιασέσαι, γυναῖκες καὶ μένε! σοῦ λέει», Γιατί ὁ Ἕλληνας ὅσον καὶ νὰ μορφωθῆ, ἐξελιχθῆ φτώχεια καὶ τὰ μεγάλα ἀξιώματα, μένει μέσα του Ἀνατολίτης. Πρέπει νὰ περάσει αἰῶνας γιὰ ν' ἀλλάξει. Ὁ Τούρκος ὁ βάρβαρος, ἄφησε στίγματα στὴ ὄψα μας. Καὶ

Ένα από τα πρώτα και το πειθό άσχημο είναι η περιφρόνηση προς την γυναίκα, όσο δεν τη βλέπει με μάτια για άλλους σκοπούς. Λιαβάζετε όλοι σας τα περισσότερα φύλλα της πρωτενούσης. Μεταχειρίσθηκαν λέξεις παρόμοιες: «ή θεϊκτική συνομιλήτρια», «τά άλικα στοματάκια που μοφράζον» και τέτοιες σαγλαμάρες που να μπορούν να φέρουν το χαμόγελο στον κάθε αναγνώστη. Όμως τούτη την φορά δεν το κατόρθωσαν και τόσο πολύ. Η γυναικεία επιτροπή που ζητά με τόσο θάρρος και επιμονή τα δικαιώματά της, μπήκε και κλόνησε και τους πιο αντιφεμινιστάς. Γιατί πίσω από το πρόγραμμά τους, πίσω από τας αιτήσεις τους, βλέπουμε καθαρά να παίζεται ένα δράμα. Το δράμα της γυναίκας στην Ελλάδα, που παλαίει μόνη για τη δουλε ά της και για το ψωμί της που βγάξει με τον ιδρωτά της. Ζητά την προστασία της μητρότητος, ζητά την δικαίαν εξίσωσιν μισθών. Και όλα αυτά μέσα σε μιá άμρόσφαιρα άντιπαθείας, μνησικαχίας ακόμα και από ένα σωρό γυναικων άεργων που θρέφονται από δυστηχεις άδελφους ή συζύγους. Σ' ένα περιβάλλον σχεδόν μεσαιωνικών άντιλήψεων.

Η γυναίκα του Ντορέ και του Γιαννάκη μισεί την εργαζόμενη γυναίκα, γιατί τη κοιτάει στο βάθος άνωτέροί της. Την μισεί ακόμα διότι με το παράδειγμα της, ταράζει την τιμηλιά της. Όμως ήλθε ή ώρα, που ή Ελληνίδα σηκώθηκε και ζητά το δικαιο μοναχί της. Στην ιστορία του άγωνα της γυναίκας στην Ελλάδα τούτες ή ήμέρες δεν θα λησμονηθούν».

* *

Το νέο βιβλίό της κ. Έλλησ Ασκαλάκη «Σκληροί άγωνα για μικρή ζωή», πρέπει να διαβαστή άπ' όλες τις γυναίκες. Ιδιαίτερα από τις διασάλες που βιοπαλαίοντις και οι έδρες κοντά στο λαϊκό παιδί, έχουν παρακολοθηθήσει τις αγωνίες του, τις μεγάλες λύπες και τις λίγες χαρές που χυθουν οι παιδικές ψυχές των παιδιών του λαού.

Το βιβλίό της κ. Ασκαλάκη είναι γεμάτο από σελίδες όπου ή ζωή, ή παιδική ζωή στασιαστική πάλλεται όλόκληρη ανάμεσα στις ταιριαστές λέξεις και την άρτια τις περισσότερες φορές λογοτεχνική φόρμα των διηγημάτων αυτών.

Εικόνες παιδιών που αγωνίζονται σαν τους μεγάλους από την πειθό τονφεροή ήλικία, άλλες, παιδιών, όπου σφύζει μιá πρωτόγονη ζωή, και παιδιών που ή ζωούλα τους σβύνει πρόωφα κάτω από την κοινωνική άδικία χωρίς να γνωρίσουν καμμιά χαρά.

Όμοιμένες σελίδες είναι άληθινά λογοτεχνικά διαμάντια σαν την εικόνα του «Φραντζέσκου» στο όμωνυμο διήγημα κλπ.

Αισθανόμαστε την ανάγκη να σφίξουμε με όπηση φάνεια και συγκίνηση το χέρι της διαλεχτής λογοτέχνης.